

SANDRA BROWN

Tammi

Paljon pelissä

SANDRA BROWN

PALJON PELISSÄ

SUOMENTANUT | HENNA KAARAKAINEN

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Lethal* ilmestyi Yhdysvalloissa 2011.
Copyright © 2011 by Sandra Brown Management, Ltd.
First published in the United States by Grand Central Publishing.
By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and Ulf Töregård Agency AB.
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2014
Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-7603-7

1

”Äiti?”

”Mmm?”

”Äiti?”

”Mmm?”

”Pihalla on joku mies.”

”Mitä sanoit?”

Nelivuotias tuli seisomaan keittiönpöydän nurkalle ja katseli toiveikkaana kuorrutetta, jota äiti levitti muffinille. ”Saanko maistaa vähän, äiti?”

”*Saisinko* maistaa. Saat kaapia kulhon sitten kun olen valmis.”

”Teit suklaakuorrutetta.”

”Niin, koska sinä tykkäät suklaasta, ja minä tykkään sinusta”, äiti sanoi ja iski lapselle silmää. ”Ja”, hän lisäsi sanaa venyttäen, ”sitten kun nämä kaikki on kuorrutettu, saat ripotella nonparelleja.”

Emily hymyili säteilevästi, mutta sitten hänen ilmeensä synkeni. ”Se on kipeä.”

”Mikä on kipeä?”

”No se mies.”

”Mikä mies?”

”Tuolla ulkona.”

Viimein Emilyn sanat läpäisivät äiteihin sisäänrakennetun lörröttelysuodattimen. ”Onko ulkona ihan oikeasti joku mies?” Honor laski kuorrutetun muffinin tarjoilulautaselle, pani lastan kuorrukekulhoon ja pyyhki hajamielisesti käsiä keittiöpyyhkeeseen samalla kun kulki lapsen ohitse.

”Se makaa maassa, koska on kipeä.”

Emily seurasi äitiä keittiöstä olohuoneeseen. Honor kurkisti ikkunasta joka suuntaan, mutta näki vain juovaruohomaton, joka peitti pihan ja loivan rinteet aina laiturille asti.

Säänpieksemän lankkulaiturin ympärillä rämeisen joen vesi liikui laiskasti, ja sudenkorento hipoi vedenpintaa saaden sen karehtimaan. Kulkukissa, joka ei korvaansa lotkauttanut, vaikka Honor tolkutti sille, ettei tämä ollut sen koti, väijyi näkymätöntä saalista kirkkaanvärisessä tsinniapenkissä.

”Em, ei siellä ole –”

”Siinä valkokukkaisen pensaan vieressä”, Emily intti. ”Näin sen minun huoneen ikkunasta.”

Honor meni ovelle, avasi lukon ja veti salvan auki, astui kuistille ja katseli hibiskuspensaansa suuntaan.

Ja siellä mies makasi, vasemmalla kyljellään, melkein vatsallaan, kasvot poispäin ja vasen käsivarsi suorana pään yläpuolella. Mies ei liikkunut. Honor ei erottanut edes rintakehän liikettä, josta olisi nähnyt, että hän hengitti.

Honor kääntyi äkkiä ympäri ja työnsi Emilyn hellästi takaisin sisälle. ”Kultaseni, mene äidin makuuhuoneeseen. Yöpöydällä on kännykkä. Toisitko sen minulle?” Hän ei halunnut tyttärensä pelästävän, joten hän puhui mahdollisimman rauhallisesti, mutta laskeutui sitten kuistin portaat kiireesti ja juoksi kasteisen nurmikon poikki vatsallaan makaavan hahmon luokse.

Lähemmäs päästyään hän näki, että miehen vaatteet olivat likaiset, repeilleet ja veren tahrivat. Oikoisenaan retkottavan käsivarren ja käden iholla näkyi veritahroja. Tumma hiustuppo pääläella oli takkuuntunut verestä.

Honor polvistui ja kosketti miehen olkapäätä. Mies voihkaisi, ja Honor henkäisi helpottuneena. ”Kuuletko minua? Olet loukkaantunut. Soitan apua.”

Mies nousi maasta niin nopeasti, ettei Honor ehtinyt edes kaivata, saati puolustautua. Mies toimi tarkasti ja salamannopeasti. Vasen käsi tarttui Honorin niskasta ja oikea tyrkkäsi aseensa lyhyen, tylpän piipun hänen kylkiluidensa väliseen painaumaan. Piippu

osoitti ylös ja vasemmalle, suoraan hänen sydämeensä, joka oli paisunut pelosta.

”Keitä muita täällä on?”

Pelko oli jähmettänyt Honorin äänihuulet: hän ei saanut sanaa suustaan.

Mies pusersi häntä niskasta ja toisti uhkaavasti: *”Keitä muita täällä on?”*

Kesti tovin ennen kuin Honor sai änkytettyä: ”Mi... minun tyt-
tä-”

”Onko ipanan lisäksi muita?”

Honor pudisti päätään. Tai yritti. Ote niskasta oli tiukka. Hän tunsi jokaisen sormen puristuksen.

Miehen sinisten silmien katse poltti kuin lasersäde. ”Jos valehtelet...”

Hänen ei tarvinnut jatkaa, sillä Honor parahti. ”En valehtele, minä vannon. Me olemme kahdestaan. Älä satuta meitä. Tyttöreni... hän on vasta neljävuotias. Älä satuta häntä. Teemme mitä vain, kunhan et -”

”Äiti?”

Honorin sydäntä kuristi, ja hän vingahti kuin avuton, ansaan jäänyt eläin. Hän ei edelleenkään voinut liikuttaa päätään, joten hän käänsi vain katseensa Emilyn suuntaan. Tyttö seiso i muutaman metrin päässä polvet helllyttävästi hieman sisäänpäin kääntyneinä, pulleat varpaat pilkottivat sandaaleja koristavien vaaleanpunaisten silkkikukkien alta. Hän puristi kännykkää tiukasti, ja vaaleiden kiharoiden reunustamat suloiset kasvot näyttivät pelokkailta.

Honor tunsi pakahduvansa. Hän mietti, olisiko tämä viimeinen kerta, kun hän näkisi Emilyn terveenä ja vahingoittumattomana. Ajatus oli niin hirveä, että silmiin kihosi kyyneleitä, mutta lapsen tähden hän räpytteli ne nopeasti pois.

Honor ei tajunnut hampaidensa kalisevan ennen kuin yritti puhua. Hän sai sanottua: ”Ei mitään hätää, kulta.” Hänen katseensa siirtyi takaisin mieheen, jonka ei tarvitsisi kuin vetää liipaisimesta, ja hänen sydämensä räjähtäisi pirstaleiksi. Emily jäisi yksin, olisi kauhuissaan ja täysin miehen armoilla.

Minä pyydän. Honorin katse anoi äänettömästi. Sitten hän kuiskasi: ”Minä rukoilen.”

Miehen kova, kylmä katse piti Honoria vallassaan samalla kun hän irrotti hitaasti pistoolin. Hän laski aseensa maahan reitensä taakse, mistä Emily ei sitä näkisi. Mutta sanaton uhka jäi.

Mies irrotti otteensa Honorin niskasta ja kääntyi katsomaan Emilyä. ”Terve.”

Hän ei hymyillyt tervehtiessään. Suupielissä oli ohuet juonteet kuin kaarisulkeet, mutta Honor ei uskonut, että ne olivat tulleet hymyilystä.

Emily katseli miestä ujosti ja työnsi sandaalinkärkeä paksuun ruuhoon. ”Hei.”

Mies ojensi kätensä. ”Anna se puhelin.”

Emily ei hievahtanut, ja kun mies napsautti ojennetun käden sormia, hän mutisi: ”Et pyytänyt nätisti.”

”Nätisti” vaikutti olevan miehelle täysin vieras käsite. Mutta hetken kuluttua hän sanoi: ”Antaisitko puhelimen?”

Emily astui eteenpäin, pysähtyi ja katsoi Honoria kysyvästi. Honorin huulet vapisivat lähes holtittomasti, mutta hän onnistui vetämään ne hymyntapaiseen. ”Ei hätää, kulta. Anna puhelin hänelle.”

Emily tuli arasti lähemmäs. Kosketusetäisyydelle päästyään hän kurkotti pitkälle eteenpäin ja pudotti puhelimen miehen kämmentelle.

Miehen veren tahrима käsi sulkeutui sen ympärille. ”Kiitos.”

”Ole hyvä. Aiotko soittaa ukille?”

Miehen katse kääntyi Honoriin. ”Ukille?”

”Ukki tulee tänään syömään”, Emily ilmoitti iloisesti.

Mies tuijotti edelleen tiiviisti Honoria ja sanoi hitaan merkitsevästi: ”Ihanko totta?”

”Tykkäätkö pizzasta?”

”Pizzasta?” Mies katsoi taas Emilyä. ”Tykkään. Totta kai.”

”Äiti lupasi, että saan pizzaa iltapalaksi, koska meillä on juhlat.”

”Niinkö?” Mies tunki Honorin kännykän likaisten farkkujen etutaskuun, tarttui vapaalla kädellä Honorin käsivarteen ja nousi ylös kiskaisten hänet mukanaan. ”Sittenhän minä tulin juuri so-

pivasti. Mennään sisälle. Saat kertoa juhlista kaiken.” Mies puristi Honoria lujasti käsivarresta ja ohjasi häntä taloa kohti. Honorin jalat tutisivat niin, että hän oli kaatua ottaessaan ensimmäiset horjahtelevat askeleet. Emily huomasi kissan. Hän lähti sen perään ja huhui: ”Kis, kis”, kun se puikkelehti pensasaidan suojiin pihan toisella laidalla.

Heti kun Emily ei ollut enää kuuloetäisyydellä, Honor sanoi: ”Minulla on rahaa. Ei paljon, ehkä parisataa dollaria. Muutama koru. Saat kaiken, mitä omistan. Kunhan vain et satuta tyttöä.”

Honor pälpätti minkä ehti, samalla kun tähyili kiivaasti ympärilleen löytääkseen jotakin, mitä voisi käyttää aseena. Rullalle kelattu vesiletku kuistin reunalla? Pelargoniaruukku alimmalla portaalla? Maahan upotettu tiiliskivi kukkapenkin reunassa?

Hän ei ehtisi millään päästä niihin käsiksi, vaikka saisikin riistäydittyä irti miehen otteesta, joka oli niin luja, että se olisi vaikeaa, ehkä mahdotonta. Ja nujakan aikana mies yksinkertaisesti ampui si hänet. Ja tekisi sitten Emilylle mitä halusi. Ajatus oli kuvottava.

”Missä vene on?”

Honor kääntyi katsomaan miestä ilmeettömästi.

Mies nyökkäsi kärsimättömänä tyhjään laituriiin päin. ”Kuka veneellä on lähtenyt?”

”Ei minulla ole venettä.”

”Turha yrittää kusettaa.”

”Myin veneen, kun... Pari vuotta sitten.”

Mies tuntui arvioivan hänen rehellisyyttään ja kysyi sitten: ”Missä auto on?”

”Etupihalla.”

”Avaimet virtalukossa?”

Honor empi, mutta kun mies puristi tiukemmin, hän pudisti päätään. ”Sisällä. Koukussa seinällä keittiön oven vieressä.”

Mies lähti nousemaan kuistin portaita työntäen häntä edellään. Hän tunsu pistoolin töytäisy selässään. Hän käänsi päätään kutsuakseen Emilyä, mutta mies sanoi: ”Tyttö voi jäädä hetkeksi ulos.”

”Mitä aiot tehdä?”

”Ensin...” mies sanoi avaten oven ja työntäen hänet edellään

sisälle, ”aion varmistaa, ettet valehtele. Ja sitten... katsotaan nyt.”

Honor vaistosi miehen kireyden, kun tämä johdatti häntä tyhjistä olohuoneesta lyhyttä käytävää kohti makuuhuoneita. ”Täällä ei ole muita kuin Emily ja minä.”

Mies tuuppasi Emilyn huoneen ovea pistoolin piipulla. Oven takaa paljastui vaaleanpunainen maailma. Huoneessa ei ollut ketään. Yhä epäluuloisena mies harppoi huoneen poikki ja kiskaisi komeron oven auki. Komerossa ei piileskellyt ketään, joten hän työnsi Honorin takaisin käytävälle ja toisen makuuhuoneen suuntaan.

Matkalla mies murahti hänen korvaansa: ”Jos siellä on joku, ammun sinut ensin. Onko selvä?” Mies odotti hetken kuin antaakseen hänelle mahdollisuuden perua väitteensä että oli yksin, mutta kun hän ei sanonut mitään, mies potkaisi oven auki niin että se kolahutti seinää vasten.

Honorin makuuhuone näytti suorastaan ironisen rauhalliselta. Sälekaihtimien välistä siivilöityvä auringonvalo maalasi raitoja ja puulattialle, valkoiselle tikatulle päiväpeitteelle, vaaleanharmaille seinille. Kattotuuletin sai pölyhiukkaset tanssimaan viistoissa valonsäteissä.

Mies tuuppasi Honorin komeron eteen ja käski avata oven. Hän ei rentoutunut mainittavasti edes vilkaistuaan viereiseen kylpyhuoneeseen ja todettuaan senkin tyhjäksi.

Mies kääntyi hänen kanssaan kasvotusten. ”Missä ase on?”

”Ase?”

”Täällä on jossakin ase.”

”Ei ole.”

Miehen silmät kapenivat.

”Minä vannon”, Honor sanoi.

”Kummalla puolella sänkyä nukut?”

”Mitä? Miten niin?”

Mies ei toistanut kysymystä, vaan tuijotti Honorია, kunnes tämä osoitti sänkyä. ”Oikealla puolella.”

Mies perääntyi, meni oikeanpuoleisen yöpöydän luo ja tarkisti vetolaatikon. Siellä oli taskulamppu ja pokkari, mutta ei tappavaa asetta. Sitten mies Honorin tyrmistykseksi sysäsi patjan lakanoi-

neen päivineen syrjään nähdäkseen sen alle, mutta siellä oli pelkkä runkopatja.

Mies nyökkäsi, että Honorin pitäisi mennä edellä ulos huoneesta. He palasivat olohuoneeseen ja menivät sieltä keittiöön, missä mies vilkuili ympärilleen. Hänen katseensa kirkastui, kun hän huomasi seinällä koukun, josta Honorin auton avaimet roikkuivat.

Honor näki miehen äkänneen avaimet ja sanoi: ”Ota auto. Kunhan vain lähdet.”

Mies ei ollut kuulevinaan, vaan kysyi: ”Mitä tuolla on?”

”Kodinhoitohuone.”

Mies meni ovelle ja avasi sen. Pesukone ja kuivausrumpu. Si-lityslauta, joka oli taitettu kokoon seinäsyvennykseen. Pyykin-kuivausteline hienopyykille, jota siinä nytkin riippui. Pastellinväristä pitsiä. Mustat rintaliivit.

Mies kääntyi Honoriin päin, ja arktisen sinisten silmien katse sai hänen kasvonsa kuumottamaan, vaikka muu ruumis olikin kylmä ja nihkeä pelosta.

Mies astui lähemmäs; Honor otti askeleen taaksepäin, mikä oli normaali reaktio kuolemanvaaraan, jota mies hänelle edusti. Hän ei yrittänytäkään kuvitella mitään muuta.

Miehen koko olemus, aina jäätävistä silmistä ja kasvojen voimakkaasta luustosta lähtien, henki uhkaa. Hän oli pitkä ja hoikka, mutta käsivarsien ihoa pingottivat lihakset, jotka näyttivät piukoilta kuin piiskansiima. Kämmenselän verisuonet erottuivat vahvoina ja muhkuraisina. Vaatteisiin ja hiuksiin oli tarttunut roskaa – tikkuja, sammalta, pieniä lehtiä. Hän ei näyttänyt välittävän siitä, eikä myöskään mudasta, jota oli kuivunut saappaisiin ja farkunlahkeisiin. Hän haisi rämeeltä, hieltä ja vaaralta.

Hiljaisuuden keskellä Honor kuuli miehen hengityksen. Erotti oman sydämensä sykkeen. Hän oli miehen huomion keskipiste, ja se pelotti häntä.

Miehen nujertaminen olisi mahdotonta, etenkin kun mies etusormiaan nykäisemällä ampuisi luodin suoraan häneen. Mies seisoi hänen ja sen vetolaatikon välissä, jossa lihavecitsiä säilytettiin. Tiskillä oli kahvipannu, vielä puolillaan polttavan kuumaa aamu-

kahvia. Mutta päästäkseen käsiksi kahvipannuun tai veitsiin hänen olisi päästävä miehen ohitse, eikä se tuntunut mahdolliselta. Honor arveli, ettei pystyisi juoksemaan miestä nopeammin, mutta vaikka hän pääsisikin ovesta ulos ja pakoon, hän ei jättäisi Emilyä.

Ei jäänyt muita vaihtoehtoja kuin järkipuhe tai suostuttelu.

”Olen vastannut kaikkiin kysymyksiisi totuudenmukaisesti”, hän sanoi matalalla, vapisevalla äänellä. ”Olen tarjonnut rahojani ja kaikkia mahdollisia arvoesineitä –”

”En halua rahojasi.”

Honor osoitti verta vuotavia naarmuja miehen käsivarsissa. ”Olet loukkaantunut. Päästäsi on vuotanut verta. Minä... minä voin auttaa.”

”Annat ensiapua vai?” Mies äännähti ivallisesti. ”Enpä usko.”

”Mitä sitten... mitä sinä haluat?”

”Että tottelet minua.”

”Miten?”

”Kädet selän taakse.”

”Miksi?”

Mies otti muutaman harkitun askeleen häntä kohti.

Honor perääntyi. ”Odota nyt vähän.” Hän nuolaisi huuliaan. ”Et sinä oikeasti halua tehdä tätä.”

”Kädet selän taakse”, mies toisti hiljaa, mutta joka sanaa painottaen.

”Minä pyydän.” Honor puhui nyhkyttäen. ”Pikkutyttöni –”

”En aio pyytää uudestaan.” Mies astui taas lähemmäs.

Honor perääntyi, kunnes oli selkä seinää vasten.

Viimeinen askel toi miehen parin sentin päähän. ”Nyt heti.”

Honorin vaisto käski taistelemaan vastaan, kynsimään ja raapiimaan ja potkimaan – mitä tahansa jotta väistämätön ei tapahtuisi, ei ainakaan ihan heti. Mutta hän pelkäsi miten Emilylle kävisi, jos hän ei tottelisi, joten hän teki niin kuin mies käski, työnsi kädet selän taakse seinää vasten ja risti kätensä.

Mies nojautui lähelle. Honor käänsi pään sivuun, mutta mies tarttui häntä leuasta ja käänsi sen eteenpäin.

Mies kuiskasi: ”Näetkö, miten helppoa minun olisi satuttaa sinua?”

Honor katsoi miestä silmiin ja nyökkäsi turtana.

”En silti aio vahingoittaa sinua. Lupaam, etten satuta sinua enkä ipanaasi. Mutta sinun täytyy tehdä kaikki, mitä käsken. Onko selvä?”

Lupaus olisi saattanut helpottaa vähän Honorin oloa, vaikkei hän siihen uskonutkaan, mutta samassa hän tajusi, kuka mies oli. Honor vavahti kauhusta.

Hän kähisi hengästyneesti: ”Sinähän olet... Olet se, joka ampui kaikki ne ihmiset eilen illalla.”

2

”Coburn. C-o-b-u-r-n. Etunimi Lee, toisesta nimestä ei tietoa.”

Ylikonstaapeli Fred Hawkins Tambourin poliisilaitokselta otti lakin päästä ja pyyhki hikeä otsalta. Otsa oli jo rasvoittunut helteessä, eikä kello näyttänyt vielä edes yhdeksää. Fred kirosi mielessään Louisianan rannikon lämpöindeksiä. Hän oli asunut täällä koko ikänsä, mutta hiostavaan kosteuteen ei tottunut koskaan, ja mitä enemmän vuosia kertyi, sitä pahemmin se häiritsi.

Hän puhui kännykällä naapuripiirikunnan Terrebonnen seriffin kanssa ja selosti seikkaperäisesti edellisen illan joukkomurhaa. ”Voi hyvin olla, että nimi on tekaistu, mutta se löytyy työnantajan tiedoista, eikä meillä ole tällä hetkellä muuta infoa. Sormenjäljet saatiin miehen autosta... Niin, se on ihme juttu. Olisi voinut luulla, että Coburn olisi kaahannut pakoon murhapaikalta, mutta auto on edelleen firman parkkipaikalla. Ehkä se ajatteli, että auto huomataan liian helposti. Toisaalta ihminen, joka tappaa kylmäverisesti seitsemän ihmistä, ei ehkä ajattele kovin loogisesti. Vaikuttaa vahvasti siltä, että Coburn pakeni paikalta jalan.”

Fred piti tauon vetääkseen henkeä. ”Olen jo laittanut Coburnin sormenjäljet valtakunnalliseen hakuun. Veikkaan, että miehestä löytyy tietoja. Tällaisella tyypillä on varmasti aiempia tuomioita. Kaikki löytyneet tiedot välitetään teillekin, mutta en aio jäädä odottamaan lisätietoja, eikä teidänkään pitäisi. Alkakaas etsiä Coburnia heti. Saitteko faksin? Hyvä. Ottakaa kopioita ja jakakaa ne apulaissierifeille levitettäväksi.”

Samalla kun seriffi vakuutti Fredille, miten päteviä hänen mie-

hensä olivat karkureiden löytämisessä, Fred nyökkäsi tervehdyksen kaksosveljelleen Doralille, joka tuli hänen luokseen partioauton viereen.

Auto oli pysäköity osavaltion halki kulkevan kaksikaistaisen päätien reunaan varjoon, jonka loi New Orleansin lentokentän lähellä sijaitsevaa herrasmiesten klubia esittelevä mainostaulu. Kuuksikymmentäviisi mailia liittymään. Kylmiä juomia. Kuumia naisia. Paljasta pintaa.

Se kuulosti Fredistä oikein hyvältä, mutta hän ennusti, ettei kovin pian pääsisi vaihtamaan vapaalle. Vasta sitten kun Lee Coburn olisi napattu.

”Kuulitte oikein, seriffi. Verisin rikospaikka, jota olen ikinä joutunut tutkimaan. Julma teloitus. Sam Marsetia oli ammuttu lähietäisyydeltä takaraivoon.”

Seriffi taivasteli rikoksen julmuutta ja lopetti puhelun luvaten ottaa yhteyttä, jos murhanhimoinen psykopaatti ilmaantuisi hänen piirikuntaansa.

”Mokoma hölösuu jaarittelee aina ummet ja lammet”, Fred valitti veljelleen katkaistessaan puhelun.

Doral ojensi styroksimukin. ”Kahvi taitaa tulla tarpeeseen.”

”Ei ole aikaa.”

”Ota sitä.”

Fred irrotti mukin kannen kärsimättömästi ja siemaisi. Hänen päänsä nytkähti yllätyksestä.

Doral hekotteli. ”Ajattelin, että kaipaavat myös pientä piristysryyppyä.”

”Ei tässä turhaan kaksosia olla. Kiitti.”

Samalla kun Fred joi reilusti terästettyä kahviaan, hän tarkastelehti tien varteen pysäköityjen partioautojen jonoa. Lähistöllä parveili kymmenittäin univormupukuisia poliisimiehiä. Jotkut puhuivat kännykkään, toiset tutkivat karttoja, mutta useimmat näyttivät häkeltäneiltä ja lannistuneilta.

”Hirveä sotku”, Doral totesi hiljaa.

”Sanos muuta.”

”Tulin kaupunginjohtajana kertomaan, että minä ja Tambourin

kaupunki olemme valmiita tarjoamaan kaiken mahdollisen apumme.”

”Jutun päätutkijana arvostan kaupungin tukea”, Fred vastasi irvailen. ”Ja nyt kun viralliset lässytykset on hoidettu, kerro minne luulet tyypin menneen.”

”Sähän tässä poliisi olet.”

”Itse olet seudun paras jäljittäjä.”

”Voi olla, nyt kun Eddie on kuollut.”

”No, Eddie ei ole täällä, joten sä olet paras. Sussakin on vähän verikoiran vikaa. Löytäisit vaikka kirpun muurahaisen selästä.”

”Joo, mutta kirput ei olekaan yhtä liukasliikkeisiä kuin tämä tyyppi.”

Doral oli tullut paikalle metsästystamineissa, ei virkapuvussa, sillä oletti kaksosveljen värväävän hänet mukaan ajojahtiin. Hän riisui lippalakin ja lehyytteli sillä kasvojaan katsellen metsänreunaan, minne etsijät olivat kokoontumassa.

”Se liukasliikkeisyys tässä vähän huolestuttaakin.” Fred saattoi myöntää sen vain veljelleen. ”Meidän pitää napata se pentele, Doral.”

”Ja hemmetin äkkiä.”

Fred kulautti kurkkuunsa loput bourbonilla terästetystä kahvista ja nakkasi tyhjän mukin kuljettajan istuimelle. ”Valmiina?”

”Älä vaan mua jää odottelemaan.”

He liittyivät etsintäpartioon. Fred oli sen järjestäjä, joten hän antoi lähtökäskyn. Poliisit hajaantuivat ja lähtivät kulkemaan korkeassa ruohikossa kohti tiheän metsikön reunaa. Kouluttajat pääsivät jälkikoirat irti.

Etsinnät aloitettiin täältä, koska edellisiltana eräs autoilija, joka oli ollut tien penkalla autonrengasta vaihtamassa, oli nähnyt miehen juoksevan metsään tästä kohdasta. Autoilija ei ollut pitänyt sitä mitenkään merkillisenä ennen kuin aamulla paikallisuutisissa oli raportoitu Royale Trucking Companyn varastorakennuksella tapahtuneesta joukkosurmasta. Ammuskelun arvioitu tapahtumisaika vastasi suurin piirtein ajankohtaa, jolloin hän oli nähnyt ihmisen – jota ei kyennyt kuvailemaan, koska oli ollut liian kaukana

– katoavan metsään kovalla kiireellä. Hän oli soittanut Tambourin poliisilaitokselle.

Eipä se juuri Frediä ja muita auttanut, mutta muitakaan johtolankoja ei ollut, joten he olivat täällä ja yrittivät löytää jälkiä, jotka johdattaisivat heidät oletetun joukkomurhaajan, Lee Coburnin, luokse.

Doral piti pään alhaalla ja tutki maata. ”Tunteeko Coburn nämä seudut?”

”En tiedä. Saattaa tuntea ne kuin omat taskunsa, tai voi olla, ettei se ole ikinä rämettä nähnytkään.”

”Toivotaan niin.”

”Coburnin työhakemuksessa sanotaan, että se asui ennen Tambouriin tuloaan Orangessa Texasissa. Tarkistin osoitteen, ja se on keksitty.”

”Kukaan ei siis tiedä varmuudella, mistä äijä tuli.”

”Ei ole ketään, keneltä kysyä”, Fred totesi kuivasti. ”Työkaverit lastauslaiturilla on kuolleet.”

”Coburn on kuitenkin ollut Tambourissa vuoden ja kuukauden ajan. Kai sen jo joku täällä tuntee.”

”Kukaan ei ole ilmoittautunut.”

”Kuka nyt haluaisikaan ilmoittautua?”

”Niinpä. Kukapa enää eilisillan jälkeen haluaisi myöntää olevansa Coburnin ystävä?”

”Baarimikko? Tarjoilija? Joku jonka asiakas se oli?”

”Paikallisia jututetaan. Rouses-supermarketin kassa, jolle Coburn oli pari kertaa maksanut ostokset, sanoi että se oli ihan mukava mies, mutta ei todellakaan mikään tuttavallinen tyyppi. Maksoi kuulemma aina käteisellä. Coburnin henkilötunnuksella etsittiin tietoja. Ei löytynyt yhtään luottokorttia, ei velkoja. Ei tiliä missään kaupungin pankissa. Se vaihtoi palkkasekit käteiseksi rahavaihtotoimistossa.”

”Se mies ei siis halunnut jättää paperijälkeä.”

”Eikä jättänyt.”

Doral kysyi, oliko Coburnin naapureita jututettu.

”Hoidin sen itse”, Fred vastasi. ”Kaikki kerrostalon asukkaat tun-

sivat Coburnin ulkonäöltä. Naisten mielestä se oli jotenkin kiehtova.”

”Miten niin kiehtova?”

”No siis että se on pantavan näköinen, mutta turhan hankala tapaus.”

”Onko tuo yleistäkin tietoa?”

”Totta kai.”

”Kuka sulle sellaista on kertonut?”

”Mä nyt vain tiedän nämä jutut.” Fred tönäisi kaksosveljeään.

”Koska ymmärrän naisia paremmin kuin sä.”

”Älä jauha paskaa.”

He nauraa hykertelivät, ja sitten Fred vakavoitui. ”Jututtamani miehet sanoivat, että niitä ei huvittanut sekaantua Coburnin asioihin, eikä niiden tarvinnutkaan, koska se tuli ja meni edes nyökkäämättä kenellekään tervehdykseksi.”

”Tyttöystäviä?”

”Ei tiedossa.”

”Poikaystäviä?”

”Ei tiedossa.”

”Tutkitko asunnon?”

”Läpikotaisin. Se on yksiö kaupungin itälaidalla, eikä sieltä löytynyt yhtään mitään, mistä olisi voinut päätellä jotakin. Työvaatteita vaatekaapissa. Kanapiiraita pakastimessa. Mies eli kuin munkki. Selailtu Sports Illustrated -lehti sohvapöydällä. Telkkari, mutta ei kaapeliverkkoa. Ei mitään henkilökohtaista koko hemmetin asunnossa. Ei muistilehtiötä, kalenteria, osoitekirjaa. Ei mitään.”

”Tietokone?”

”Ei.”

”Entä puhelin?”

Fred oli löytänyt murhapaikalta kännykän ja päätellyt, ettei se kuulunut yhdellekään seulaksi ammutuista ruumiista. ”Coburn oli soittanut viime aikoina yhden puhelun siihen surkeaan kinkkiraffaan, jossa on kotiinkuljetus, ja kerran sille oli soittanut puhelinmyyjä.”

”Siinä kaikki? Kaksi puhelua?”

”Viimeisten puolentoista vuorokauden aikana.”

”No voi hemmetti.” Doral läimäytti itikkaa.

”Muut liittymästä soitetut ja siihen vastaanotetut puhelut tarkistetaan. Selvitetään kenelle numerot kuuluvat. Mutta juuri nyt Lee Coburnista ei tiedetä muuta kuin että se on tuolla jossain ja että meille tulee hikiset paikat, jos se ei ala löytyä.” Fred lisäsi hiljaa: ”Ja toisin sen mieluummin asemalle ruumispuusissa kuin käsiraudoissa. Parasta olisi jos Coburnin ruumis löytyisi joesta kellumasta.”

”Kaupungin väki ei valittaisi. Marsetista pidettiin kovasti. Sehän oli jumalauta melkein kuin Tambourin kuningas.”

Sam Marset oli ollut Royale Trucking Companyn omistaja, rotaryklubin presidentti, Pyhän Bonifaciuksen katolisen kirkon seurakunnan vanhin, kunniapartiolainen sekä vapaamuurari. Hän oli toiminut monen komitean puheenjohtajana ja useimmiten myös kaupungin Mardi Gras -paraatin johtajana. Hän oli ollut yhteisön tukipilari, ihailtu ja pidetty.

Nyt Marset oli vainaja, jolla oli luodinreikä päässä, ja aivan kuin yksi luoti ei olisi riittänyt tappamaan, häntä oli ammuttu varmuuden vuoksi vielä rintaan. Kuutta muuta uhria ei luultavasti pahemmin kaivattaisi, mutta Marsetin murhan takia oli järjestetty televisioitu tiedotustilaisuus aiemmin samana aamuna. Lukuisat lehdet ja kaikki New Orleansin suurimmat tv-asetat olivat osallistuneet tilaisuuteen.

Fred oli johtanut tilaisuutta, ja hänen vierellään mikrofonin ääressä oli ollut kaupungin virkamiehiä, muun muassa hänen kaksoseveljensä. New Orleansin poliisilaitos oli lainannut Tambourin poliisille piirtäjän, joka oli hahmotellut Coburnin kuvan naapureiden kertomusten perusteella: valkoihoinen mies, pituus noin satayhdeksänkymmentä senttiä, normaalipainoinen, urheilullinen ruumiinrakenne, mustat hiukset, siniset silmät, työnantajan tietojen mukaan kolmekymmentäneljävuotias.

Tiedotustilaisuuden päätteeksi Fred oli esitellyt piirustusta tv-kameroille ja varoittanut paikallisia, että Coburnin uskottiin olevan yhä alueella ja että häntä pidettiin aseistettuna ja vaarallisena.

”Taisit vähän liioitella”, Doral sanoi nyt viitaten Fredin loppu-

kommentteihin. ”Lee Coburn on kyllä liukas liikkeissään, mutta kaikki jahtaavat sitä. En usko, että sillä on mitään toivoa päästä pakoon täältä.”

Fred katsoi veljeään toinen kulmakarva koholla. ”Oletko tosisaan sitä mieltä, vai onko tuo pelkkää toiveajattelua?”

Ennen kuin Doral ehti vastata, Fredin kännykkä soi. Hän vilkaisu soittajan nimeä ja hymyili veljelleen. ”Tom VanAllen. FBI rientää hätiin.”

3

Coburn perääntyi vähitellen kauemmas, mutta naisen pelko oli edelleen käsin kosketeltavaa. Hyvä. Naisen pitikin pelätä. Pelko sai ihmiset tottelemaan. ”Sinua etsitään”, nainen sanoi.

”Joka paikasta.”

”Paikallinen poliisi, osavaltion poliisi, vapaaehtoiset. Koirat.”

”Kuulin aamulla miten ne ulisivat.”

”He saavat sinut kiinni.”

”Eivätpä ole vielä saaneet.”

”Sinun pitäisi jatkaa pakomatkaa.”

”Niin, rouva Gillette, sehän sinulle varmasti sopisi.”

Pelko syveni naisen kasvoilla, joten se että Coburn tiesi hänen nimensä ei ollut jäänyt huomaamatta. Coburn ei ollut valinnut tätä taloa turvapaikakseen mitenkään sattumalta. Talo – nainen – oli ollut hänen määränpäänsä.

”Äiti, kisu meni pensaaseen eikä tule pois.”

Coburn seisoi selkä ovelle päin, mutta hän oli kuullut pikkutyttö tulevan sisälle, erottanut sandaalien läpsymisen puulattialla, kun tyttö lähestyi keittiötä. Mutta hän ei kääntynyt tyttöön päin. Hän tuijotti tiukasti ipanan äitiä.

Naisen kasvot olivat valahtaneet vitivalkoisiksi. Huulet näyttivät lähes verettömiltä, ja katse sahasi Coburnin ja lapsen välillä. Mutta Coburn pani arvostavasti merkille, että hän sai pidettyä äänensä huolettomana ja iloisena. ”Niin kisu tekevät, Em. Ne menevät piiloon.”

”Miksi?”

”Kisu ei tunne sinua, joten ehkä sitä pelottaa.”

”Ihan hassua.”

”Niin onkin. Tosi hassua.” Nainen käänsi katseensa Coburniin ja lisäsi merkitsevästi: ”Kyllähän sen pitäisi tietää, ettet sinä tee sille mitään.”

Selvä, Coburn ei ollut hidasälyinen. Hän ymmärsi yskän. ”Jos teet sille jotakin”, hän sanoi hiljaa, ”se raapaisee, ja sinuun sattuu.” Hän naulitsi katseensa pelokkaaseen naiseen, työnsi pistoolin farkkujen vyötärön alle, veti t-paidan helman sen päälle ja kääntyi ympäri. Tyttö napitti häntä avoimen uteliaasti.

”Sattuuko sinun pipiin?”

”Mihin?”

Tyttö osoitti hänen päätänsä. Hän kohotti kättään ja kosketti hyytynyttä verta. ”Ei satu.”

Coburn astui tytön ohitse ja meni pöydän luokse. Jo silloin kun hän oli astunut keittiöön, tuoreiden leivonnaisten tuoksu oli saanut veden herahtamaan kielelle. Hän irrotti muffinin paperikupista ja puraisi siitä puolet, tunki sitten ahneesti loputkin suuhunsa ja otti toisen. Hän ei ollut syönyt mitään eilisen keskipäivän jälkeen, ja hän oli rämpinyt koko yön rämeellä. Hän oli kuolemaisillaan nälkään.

”Et käynyt pesulla”, tyttö sanoi.

Coburn nielaisi muffinin melkein kokonaisuena. ”Mitä?”

”Kädet pitää pestä ennen kuin syö.”

”Niinkö?” Coburn kuori paperin toisesta leivonnaisesta ja haukasi suuren palan.

Tyttö nyökkäsi vakavana. ”Meillä on sellainen sääntö.”

Coburn vilkaisi naista, joka oli siirtynyt tyttärensä taakse ja laskenut kädet suojelevasti tämän olkapäille. ”Minä en aina tottele sääntöjä”, hän sanoi. Hän piti heitä silmällä mennessään jääkaapille, avasi oven ja otti jääkaapista muovisen maitopullon. Hän sipaisi korkin irti peukalolla, kallisti pulloa ja joi siitä kulautellen.

”Äiti, tuo juo suoraan –”

”Tiedän, kultaseni. Menköön tämän yhden kerran. Hänellä on kova jano.”

Naisen voi vangita, mutta ei hänen sydäntään. Vai voiko?

Joukkomurhaaja Lee Coburn ottaa poliisin lesken Honorin panttivangiksi. Hän väittää, että Honorin miehen Eddien kuolema ei ollut onnettomuus. Eddiellä oli hallussaan jotakin joka maksoi hänen henkensä – ja uhkaa nyt maksaa Honorin ja hänen tyttärensä hengen. Vain Coburn voi Honorian auttaa, mutta miten ihmeessä mieheen voisi luottaa? Kuumassa ja kosteassa Louisianan yössä Honor saa pian huomata, että vaikka musta voi muuttua valkoiseksi ja oikea vääräksi, rakkautta ei mikään muuta.

